

Autobus zvan Stodevetka

Čikovi, razbijeno staklo, krov koji propušta više kapi negoli ih zadržava, neznanac koji ti pred čizmu nehajno pljuje masni hračak - sve je to maglovit prizor opojne stanice Stodevetke.

Jeste li ikada, zasigurno nesretnim spletom okolnosti, bili primorani voziti se njome? Ne? Smatrajte se sretnicima i dopustite mi da vas na tren uvedem u frustrirajuće dinamičan svijet bezdušnoga javnog prijevoza.

Nakon četiri propuštena termina polaska, autobus se ne pojavljuje, što zbog prometa, što zbog "izvanrednih okolnosti", kvara ili običnoga ovdašnjeg nehaja preplaćenih vozača, na dupkom punu stanicu, kao prepotentni heroj, dolazi patetičan izgovor za vozilo - Stodevetka.

Jednom kada, ili bolje rečeno, ako se uspijete probiti u tu nepropisno prenatrpanu hrđevinu, počinje prava borba za život. Budući da sjedalo nije više doli urbana legenda, jedina opcija za opstanak jest - žuta štanga. No, žuta hrđava drška ili ne postoji ili pak nikada nije bila pričvršćena za pod te je tako osuđena da vječno bezdušno leluja u ritmu ceste sa samo jednim ciljem - da vas ozlijedi ili vas u najmanju ruku inficira tetanusom. Stoga od nje odustajete, no nema veze, jer od silne gužve, nagla zaustavljanja i nespretna skretanja, vama ništa ne znače. Vi ste, s ostatkom jadnika, poput sardina u konzervi, zarobljeni na mjestu, te umjesto da na skretanju za Selsku izletite kroz prozor, jedni druge štitite od takve sudbine izigravajući si zračni jastuk.

Kad vam se pričini da ovaj linč počinje biti iole podnošljiv, u kutu vidnoga polja primijetite horor scenu, jednu od onih koje, koliko god se trudili, nikada nećete biti u stanju izbrisati iz svojega ojađenog uma. I niti jedna terapija neće vam izbrisati sjećanje na hladan znoj koji vas je oblio kada ste vidjeli mamlaza u kutu kako si reže nokte nožnih prstiju grickalicom. Samo hvalite Boga što ste, za razliku od jadne starice u crvenom kaputu, dovoljno daleko da do vas ne dopiru nokti što lete u svim smjerovima.

Nakon što ste se oporavili od toga mučnog trenutka, primjećujete da, upravo kao i ostatak nesretnika, nemate zraka. Prozori su zatvoreni, ali ne smijete se onesvijestiti jer bus se ne zaustavlja samo za vas.

Tomas, jer nakon godina vožnje u ovom busu zapamtili ste mu ime, sada je s grozomornoga rezanja nokta prešao na morbidno odstranjivanje crne mase ispod istih i tako u potpunosti smrskao živce starice u crvenom kaputu. Počinje galamiti, počinje galamiti i vozač, ljudi se beživotno razgledavaju oko sebe, no to je sve za što su u stanju jer tko bi za ovako nešto mario u šest ujutro. Možda taj skandalozan postupak ne bi izazvao takovu reakciju da, nakon što je sanirao degutantnu situaciju ispod nokta nije, kao zadnji kreten, crnilo obrisao o trenirku, ostavljajući tako smečkastosiv trag na bijednoj odjeći.

I nakon što je mladić izbačen na istoj stanici na kojoj izlazite, kao za pozdrav, čujete sneno gundanje ispod glasa, popraćeno kojom maštovitom psovkom.

I koliko god Stodevetka bila šarmantna, vi odlazite sa stanice sanjareći o novom autu.

Pospana žrtva javnoga prijevoza,

Jaka Labaš Šišak, 3.a

(Ovo je djelo temeljeno na stvarnim događajima. Svaka sličnost sa stvarnim događajima i osobama nije slučajna.)